

HỒI 484

Nghĩa Bạc Vân Thiên

T rên đồi Hách Liên xác chết ngổn ngang, máu chảy thành sông.
Ba gã đã hết tên, không thể nào tận dụng được bóng tối và địa hình để chống cự kẻ địch ở bên ngoài.

Kẻ địch bắn tên vào như mưa, buộc Bạt Phong Hàn và Khấu Trọng phải lui lên ở tầng hai của thành đài, Từ Tử Lăng thủ ở cửa Nam, đây là con đường duy nhất để vào Hách Liên bảo, chỉ cần giữ chắc cửa này, kẻ địch chỉ đành leo lên tường đá để tấn công thành đài tầng hai.

Tòa Hách Liên bảo kiên cố đến nỗi dùi sắt chẳng thể đục thủng, trở thành tấm bùa hộ mạng trước khi họ khí cạn lực kiệt, máu huyết khô cạn.

Hách Liên bảo tựa như một viên kẹo bị đàn kiến Kim Lang quân nhanh chóng xông vào xâu xé, lớp này ngã xuống là có ngay lớp khác thay thế.

Bảo Bình khí phát ra, hai chiến binh Đột Quyết nào chống cự nổi, thân hình cả hai bật ra sau, va phải chiến binh đang tiến lên khiến cả bọn ngã ngựa, nhưng Từ Tử Lăng đã sức cùng lực kiệt, liền thuật tay đoạt lấy thanh đao, tiện thể tung một cước đá kẻ địch bật ra ngoài cửa, ánh đao lóe lên, chém vào một tấm thuẫn bằng sắt. Loa Hoàn kinh phát ra đánh vắng người đó bay ra ngoài cửa, mất hút.

Ánh đuốc chiếu đỏ rực Hách Liên bảo, lúc này khó có thể phân biệt được đâu là màu lửa đâu là màu máu nữa.

Cuộc chiến kịch liệt đến cực điểm.

Chợt một chuồng đánh tới, kinh phong mạnh mẽ đến nỗi khiến bọn binh sĩ Đột Quyết như lá rụng bị gió cuốn phăng đi, thời gian và tốc độ đều chuẩn xác, buộc gã phải liều tiếp lấy chuồng ấy.

Từ Tử Lăng không để tâm đến các vết thương trên người, nghĩ bụng nếu không đỡ một chuồng như sấm sét này, cửa Nam sẽ thất thủ. Gã hít sâu một hơi, ngưng tụ Hoán Nhật đại

pháp tiềm lực, miệng xuất chân ngôn, quát lên một tiếng như sấm rền 'Trúng' chưởng phải đã chạm vào chưởng của đối phương.

"Bùng!"

Từ Tử Lăng phun máu tươi, thối lùi ra sau nửa bước, Bảo Bình khí và Loa Hoàn kinh mạnh mẽ như dùi núi lấp biển lại tập trung cao độ mà phát ra nên khiến kẻ địch cũng phun máu, phải thối lùi ra sau, thì ra đó chính là Đôn Dục Cốc đang thộn mặt kinh ngạc, không thể tin được một chiêu liều tiếp ấy lại có kết quả như thế.

Hai thanh mã đao lập tức bù vào chỗ trống của Đôn Dục Cốc vừa rồi, đánh thẳng vào mặt và ngực của Từ Tử Lăng, thế đánh rất hung hiểm, đó chẳng phải là thủ pháp của chiến binh Kim Lang bình thường.

Từ Tử Lăng thầm than, biết rằng thời gian không còn nhiều, cầm cự không được bao lâu nữa.

Gã quát lên một tiếng, xuất chân ngôn, át hẳn tất cả tiếng reo hò, chấn động toàn trường, cũng khiến Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn đang huyết chiến trên tầng hai phần chấn tinh thần, ít nhất cũng biết rằng Từ Tử Lăng vẫn còn đang cầm cự ở cửa Nam.

Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng tung hoành trên thành lâu như một bóng ma, đao pháp triển khai toàn diện, gã dốc hết mọi chiêu thức, dùng kinh khí hộ thể vừa mới lãnh ngộ được để hộ thân, chiêu nào cũng mạng đối mạng, sau khi liên tục giết thêm mười người, tay cầm đao vẫn không ngừng lại, giết thêm một nhóm Kim Lang quân đang xông lên, khiến cho đầu rơi máu chảy, rơi ra bên ngoài, xác chất thành đống dưới chân tường.

"Keng!"

Lực phản chấn khiến cánh tay gã tê rần. Đây cũng là lần đầu có người cự nổi Tĩnh Trung Nguyệt của gã. Kẻ ấy liên tục tấn công, điểm mũi chân lên đầu tường, lộn người lên, cây trường mã đao chém vào đỉnh đầu, thân pháp và đao pháp như hòa vào thành một thể, chiêu thức tinh diệu tuyệt luân. Luồng đao khí mạnh mẽ bao trùm Khấu Trọng.

Cũng trong lúc đó có một người phóng lên đầu tường, ống tay áo bắn ra lăng thương, đánh thẳng đến ngực Khấu Trọng nhanh như điện xẹt.

Chưởng trái của Khấu Trọng quét vào mũi lăng thương, tay phải dùng đao hất lên, cười lớn: "Đại hãn thật là khách sáo, tiền khách cũng không cần đưa đến địa phủ chứ."

Kẻ dùng đao quả nhiên là Đại hãn của Đông Đột Quyết, bá chủ miền thảo nguyên Hiệt Lợi, còn người dùng lăng thương chính là người đứng thứ ba trong Tà đạo Bát đại cao thủ Triệu Đức Ngôn, hai người đã sớm có chủ ý, toàn lực trừ khử Khấu Trọng, mới có thể đối phó được Bạt Phong Hàn.

Hơn mười cao thủ Đột Quyết xuất hiện ở đầu tường, nhiệm vụ duy nhất của họ trên chiến trường là đều có hy sinh tính mạng cũng phải bảo vệ Hiệt Lợi, không để y bị thương, lúc nào cũng đi sát theo Hiệt Lợi như hình với bóng, chỉ vì lúc này Hiệt Lợi nổi giận, quyết tâm giết cho bằng được Khấu Trọng nên y đi trước bọn chúng một bước.

“Keng!”

Tĩnh Trung Nguyệt hất lên, chiêu số biến hóa tinh vi khiến người ta không thể nào tin tưởng nổi, dù Hiệt Lợi thay đổi cách công kích như thế nào, nhưng vẫn bị gã hất trúng lưỡi đao, Hiệt Lợi thấy nhột nhạo toàn thân, bị Khấu Trọng hất lên cao, trong nhất thời không thể nào gây uy hiếp cho Khấu Trọng. Một người đứng dưới đất, một người lơ lửng trên không, đương nhiên người lơ lửng trên không gặp nguy.

“Bùng!”

Mũi chưởng quét trúng mũi lăng thương, lăng thương bật ra, Khấu Trọng vặn mạnh eo, Tĩnh Trung Nguyệt chuyển hướng đâm thẳng về phía trước, xĩa vào ngực Triệu Đức Ngôn, nếu không buộc Triệu Đức Ngôn rơi xuống đài tường, ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của gã.

Ba thương hai đao, có mấy tên đứng xung quanh đồng thời công tới, nhưng vẫn chậm hơn gã một nhịp.

Triệu Đức Ngôn lộ vẻ xem thường, lăng thương chui tọt vào ống tay áo phải như một con độc xà, tay trái chém ra hướng vào lưỡi đao.

Khấu Trọng thầm kêu hay, lúc này gã đã mượn được chân khí từ Hiệt Lợi, đảm bảo Triệu Đức Ngôn sẽ lỗ to. Gã không lo Triệu Đức Ngôn không trúng kế, bởi vì Triệu Đức Ngôn vẫn tưởng rằng Khấu Trọng là tên đã từng gặp ở Trường An, lẽ nào sợ một đao này của gã.

“Bốp!”

Triệu Đức Ngôn quét trúng lưỡi đao, tức thì sắc mặt đại biến. Loa Hoàn kinh phát ra, cuồng phong như con sóng dữ cuốn về phía Triệu Đức Ngôn. Ngay cả y cũng chống không

nổi, phải lộn ngược ra phía sau, hạ xuống ngoài tường, nếu là kẻ khác, đảm bảo sớm phun máu mất mạng mất rồi.

Khấu Trọng lùi nhanh ra sau khiến kẻ địch từ phía trước đánh tới, chàng cười lớn: “Phong Hàn huynh, đến cuộc chiến bảo vệ Bạc Thang rồi!”

Thanh âm truyền ra xa.

Cả tòa tháp Hách Liên bảo được thiết kế để phòng ngự, nền tường rắn như sắt đá, cũng bởi muốn chống kẻ địch tấn công lên tầng thứ hai cho nên ở tầng này được chia làm hai lớp phòng tuyến trong và ngoài, trên tường thành lại có tháp canh hình vuông, vọng đài ở trên tầng thứ ba có thể chứa hai mươi người, đứng sừng sững ở phía trên, Thành lâu có hai lối vào Đông và Tây, ở giữa Thành lâu là một bậc thang bằng đá dẫn xuống phía dưới, Khấu Trọng thấy tình thế không ổn, cuống quýt thông báo cho Bạt Phong Hàn lui lên giữ Thành lâu, nói là bảo vệ Bạc Thang nhưng thật ra là bảo vệ cái mạng.

Tiếng quát của Bạt Phong Hàn từ không trung vọng xuống: “Hiệt Lợi, nạp mạng đây!”

Khấu Trọng nghe thế hiểu được ẩn ý của Bạt Phong Hàn, gã gia tăng tốc độ lui ra phía sau, băng qua cửa Tây của Thành lâu, sau khi vào Thành lâu thì xoay người múa đao, đón lấy bọn Kim Lang quân từ cửa Đông dồn vào, không thèm để ý đến kẻ địch ở bên kia.

Trên Thành lâu chỉ thấy đao kiếm choảng nhau loảng xoảng, Bạt Phong Hàn anh dũng như một chiến thần đứng áp sát vào cây trụ cao nhất của vọng đài rồi lướt người lên, Trảm Huyền kiếm hóa thành một dải sáng, quét về phía Hiệt Lợi đang hạ người xuống.

Bọn cao thủ bảo vệ cho Hiệt Lợi đều thất kinh, nào dám truy sát Khấu Trọng, vội vàng phóng vọt người lên ngăn chặn Bạt Phong Hàn.

Hiệt Lợi tức đến nổi suýt ói máu, lúc này chân khí y đã hết, lại chưa hồi phục được khi tiếp đòn của Khấu Trọng, trước nhất kiếm lấy mạng đổi mạng của Bạt Phong Hàn, thấy rõ chỉ cần chặn y lại, thì bọn thủ hạ chắc chắn sẽ kịp thời giết chết Bạt Phong Hàn nhưng Hiệt Lợi không dám mạo hiểm, vươn bàn chân điểm vào thân trụ của vọng lâu, rồi dứt ngang ra, hạ xuống ngoài tường thành.

Bạt Phong Hàn thấy kẻ đã thành, đuổi được Hiệt Lợi, cười ha hả: “Đại hãn sọ rồi!”

Rồi đột nhiên tung người bay xuống, tránh được mọi đòn tấn công, đáp ở phía ngoài cửa Tây của Thành lâu, rồi lui vào bên trong, cây Trảm Huyền kiếm múa lên, đánh bật được hai tên Kim Lang quân nữa.

Triệu Đức Ngôn leo lên Thành lâu trở lại, thi triển sát chiêu “Thanh Tật Chủ” lợi hại nhất trong Quy Hồn Thập Bát trảo, hai tay biến hóa chụp về phía Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn cười lạnh, không thèm để ý trảo pháp biến ảo của y, thanh Trảm Huyền kiếm đâm thẳng vào mặt của Triệu Đức Ngôn, ý muốn liễu chết với y.

Triệu Đức Ngôn bất đắc dĩ phải biến chiêu, Liên Tử Lăng thương từ hai ống tay áo bắn ra, xếp chéo lại đỡ lấy một kiếm.

“Keng!”

Triệu Đức Ngôn bật lui ra phía sau, những người khác ào ào lao đến, tấn công Bạt Phong Hàn.

Bên kia Khấu Trọng đã đẩy lui tất cả kẻ địch ra khỏi cửa Thành lâu, giữ vững như tường đồng vách sắt, không để cho tên nào lọt vào được. Nhưng gã biết rõ chân khí của mình hao tổn cùng cực, như ngọn đèn sắp cạn, không còn cầm cự được bao lâu nữa.

Hiệt Lợi lại phóng lên thành đài, hạ mình xuống bên cạnh Triệu Đức Ngôn, tù và tù ngoài bảo vọng vào, hai người ngạc nhiên nhìn ra, chỉ thấy đại thảo nguyên nơi Đông Bắc lửa bốc ngùn ngụt, màn khói đen mù mịt bay về đây, lại nghe văng vẳng có tiếng gào thét, nghĩ bụng chả lẽ là Đột Lợi đến đây?

Trên thành đài Kim Lăng quân đông nghịt, cứ lớp lớp xông lên tấn công Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn, nhưng khó mà tiến được nửa bước, chỉ càng làm nổi bật ý chí và võ công kinh người của hai gã.

Triệu Đức Ngôn nói: “Đánh bên ngoài trước, dẹp loạn bên trong sau, ba tên tiểu tử này mọc cánh cũng khó bay.”

Hiệt Lợi hơi do dự, cuối cùng cũng chấp nhận lời đề nghị của Triệu Đức Ngôn, phát ra hiệu lệnh tạm rút lui.

Kim Lang quân lui xuống dưới thành, Từ Tử Lăng trở lại thành đài, cả ba người nhìn nhau cười khố. Sau trận kịch chiến, khắp người họ toàn là máu, nếu Hiệt Lợi không lo có kẻ ngoại địch mà vẫn tiếp tục tấn công, nói không chừng bây giờ họ là những cái xác không đầu.

Khói đen ở phía đông bắc bao trùm khắp đại thảo nguyên, Kim Lang quân thay đổi trận thế nhưng vẫn bao vây Hách Liên bảo, cánh quân phòng thủ ở phía đông bắc được điều động rút khỏi nơi có lửa cháy lớn nhất.

Vì trời đang mùa xuân, ở nơi lửa bốc lên có thể dùng hỏa khí và hỏa du trợ oai, nhưng lại khó cháy lan ra, cho nên đối sách của Hiệt Lợi rất hợp tình hợp lý.

Bạt Phong Hàn nhìn về phía đông bắc đang bị khói đàn bao trùm, vừa thở phì phò vừa hỏi: “Ai đã giúp chúng ta?”

Nói chưa dứt lời, một toán nhân mã từ vùng khói phóng ra, đánh bật một toán Kim Lang quân vẫn chưa đứng vững chân, lao về phía thành Bảo với thế như chẻ tre.

Kẻ đi đầu sử dụng một cây búa có cán dài hết như độc long cuộn mình, rõ ràng đó chính là dũng sĩ tộc Hột Hồi Bồ Tát, phía sau y có hơn bảy mươi người, ai nấy đều liều mạng tử chiến tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng tập trung một chỗ, lại nhân lúc quân Kim Lang đang điều động, mượn màn khói yểm hộ cho nên đã phá vỡ một mảng phòng thủ, trong chớp mắt đã đánh tới chân đồi phía đông bắc.

Cả ba người phấn chấn tinh thần, Từ Tử Lăng phụ trách nhặt tên, trao cho Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn bắn tới tấp để chi viện.

Tiếng tù và vang lên, Kim Lang quân cố gắng ngăn cản nhưng đã chậm một bước.

Hột Hồi Bồ Tát thể hiện bản lĩnh phi ngựa phi thường, tuy đường đi gập ghềnh nhưng chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Khấu Trọng cười lớn: “Bồ Tát huynh có đem rượu đến không?”

Từ lưng ngựa Bồ Tát phóng người lên tường thành, hạ xuống giữa ba người, cười đáp: “Đợi giết xong giặc Kim Lang, ta sẽ hầu ba vị đến tận trời sáng.”

Thủ hạ của y toàn là hảo thủ trải qua hàng trăm trận chiến, không cần ra lệnh đã chiếm các cứ điểm, dùng cung tên bắn xuống phía dưới, tạo thành tình thế giằng co.

Trước hành vi nghĩa bạt vân thiên của Bồ Tát cả ba người vô cùng cảm kích.

Bạt Phong Hàn nắm lấy bờ vai dày của Bồ Tát nói: “Bạt Phong Hàn này kết làm bằng hữu với ngươi, không! Là huynh đệ!”

Bồ Tát nhìn theo lá cờ Kim Lang đang tung bay của Hiệt Lợi, thở dài: “Nói thật ra, ta cũng muốn đến đây kề vai sát cánh với các ngươi từ sớm, chỉ vì ban đầu trong lòng dẫn đo suy nghĩ chuyện bản thân mình, nhưng nếu để ba người tử chiến ở đây, thì về sau ta chẳng thể nào sống được những ngày khoái lạc.”

Rồi quát về phía Hiệt Lợi: “Thằng nhãi Hiệt Lợi, bốn nhân Bồ Tát chẳng thèm để ngươi vào mắt, xem ra ngươi có thể làm gì được ta.”

Hiệt Lợi nổi giận quát: "Thằng nhãi vô tri, ngươi muốn cùng chết với bọn chúng ta sẽ thành toàn cho ngươi."

Lửa ở phía đông bắc tắt hẳn, tuy vẫn còn khói bốc lên nhưng không gây nguy hiểm gì nữa.

Thủ hạ của Bồ Tát dắt ngựa vào tầng dưới, tất cả đều phân bố ở đỉnh đồi, đã chuẩn bị chiến đấu.

Có được toán quân này, bọn ba người Khấu Trọng phấn khởi, dùng thủ pháp nhanh nhất để đón bắt các mũi tên do Kim Lăng quân bắn loạn xạ lên, chuẩn bị sẵn sàng trả đòn.

Trong tiếng tù và, quân Kim Lang rùng rùng chuyển động, chuẩn bị đợt tấn công thứ ba.

Bồ Tát khen rằng: "Ta thật không hiểu với sức của ba người, làm sao có thể chống lại Hiệt Lợi lâu như vậy..."

Từ Tử Lăng cười nói: "Ngày mai huynh sẽ hiểu."

Tiếng hò reo vang dậy, quân Kim Lang tràn lên như thác đổ, lúc này chúng đã thay đổi chiến thuật, dùng toàn bộ binh với thuẫn và đao từ bốn phương tám hướng xông lên, rõ ràng là muốn họ bắn cho hết tên.

Bạt Phong Hàn nói: "Ta và Khấu Trọng thủ ở trên cao."

Khấu Trọng phóng người vọt lên, quát lớn: "Kẻ nào không sợ chết cứ đến đây!"

Cuộc chiến tấn công và phòng thủ triển khai toàn diện. Hai cây cung Diệt Nhật và Vong Nguyệt liên tục bắn tên ra, quân Kim Lăng xông lên ngã ra như rạ nhưng tên của bọn gã cũng nhanh chóng hết dần.

Từ Tử Lăng sau khi bắn xong mũi tên cuối cùng, xuyên thủng thuẫn cắm vào ngực của một tên lính khiến hắn lăn xuống dưới, quát lớn: "Lui giữ Thành lâu!"

Mọi người vội vàng rút vào Thành lâu, nào ngờ quân Kim Lang cũng rút xuống chân đồi.

Đương nhiên họ hiểu rằng không phải Hiệt Lợi để cho họ nghỉ ngơi mà chủ yếu khiến những chiến binh đã bị thương xuống để phát động một cuộc tấn công mạnh mẽ nữa.

Từ Tử Lăng giữ cửa Nam, những người khác đều ở trên thành đài.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn nhảy lên thành đài, chỉ thấy trong ngoài Hách Liên bảo thân người chất đống, tình cảnh rất thảm liệt, sự tàn khốc của chiến tranh hiện rõ mồn một.

Bồ Tát quát lớn: "Các vị huynh đệ, có thể cùng Bạt Phong Hàn, Khấu Thiệu soái và Từ Tử Lăng danh chấn thiên hạ tử chiến ở Hách Liên bảo, chết cũng chẳng đáng tiếc", những câu ấy được nói bằng tiếng Hồi Hột, các chiến binh Hồi tộc đều hô lớn vang rền, chiến ý tăng cao.

Tiếng tù và chột vang lên.

Năm trăm quân Kim Lang tập trung mé đồi hướng nam quát lớn như sấm, cùng xông lên đồi.

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Rõ ràng là biết chết mà cũng xông nhanh như vậy, thật kỳ lạ!"

Bạt Phong Hàn cười ha hả: "Thiếu soái chẳng những thấy chết không sờn, mà còn xem chiến tranh tử vong như trò đùa, bội phục, bội phục."

Đột nhiên xung quanh Hách Liên bảo toàn là kỵ binh Đột Quyết, tên bắn lên như mưa.

Mọi người nấp sau tường thành, chờ đợi khoảnh khắc quân địch xông lên.

Tia nắng đầu tiên xuất hiện trên đại thảo nguyên phía đông bắc, Kim Lăng quân những ai bị thương nặng hoặc chết đã được đưa xuống dưới.

Mọi người lại không hề có cảm giác thắng lợi, bởi vì ai cũng biết khó mà chống chọi một đợt tấn công nữa của quân địch.

Không còn được bóng đêm yểm hộ, họ sẽ thất bại càng nhanh và càng thảm hơn.

Kể cả bọn Khấu Trọng ba người, giờ chỉ còn lại ba mươi tám người, trong đó có năm người bị thương nặng không thể nào tiếp tục tác chiến.

Ai nấy đều mệt mỏi rã rời, mất máu quá nhiều khiến họ cảm thấy hư nhược.

Kim Lang kỳ dần dần áp sát tới. Đợt tấn công này do Hiệt Lợi đích thân áp trận, y dùng bọn thân binh tinh nhuệ nhất để kết thúc cuộc chiến kịch liệt từ tối đêm qua đến giờ.

Từ Tử Lăng trở lại thành đài, cười khổ nói: "Hy vọng Hiệt Lợi xung phong trước sẽ tốt, lúc này chúng ta sẽ liều chết với y."

Bồ Tát lắc đầu: "Đây không phải là tác phong của Hiệt Lợi, kẻ địch lớn nhất của y là Đột Lợi, cho nên sẽ không mạo hiểm vì chúng ta."

Bạt Phong Hàn đưa mắt nhìn ra xa nơi thảo nguyên, rồi nhìn lại xác chết chất như núi khắp nơi, nói: "Phía kẻ địch chết trên năm trăm, tuy không thể ảnh hưởng nhiều đến binh lực của Hiệt Lợi nhưng đã kích rất lớn đối với nhuệ khí của Kim Lang quân, nếu Đột Lợi có thể kịp thời đến, nói không chừng có thể thắng một trận khiến Hiệt Lợi trong khoảng thời gian ngắn không dám đánh về phía đông."

Khấu Trọng cười nói: "Nghe khẩu khí của lão Bạt, hình như không còn cảm hận Đột Lợi nữa."

Rồi trầm giọng nói: "Hy vọng Đột Lợi có thể trả thù cho chúng ta. Đến rồi!"

Mọi người nhìn ở sườn đồi phía nam, chỉ thấy quân Kim Lang chia thành ba tốp, chuẩn bị tấn công.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn về phía doanh trại của Hiệt Lợi nơi Hương Ngọc Sơn đang ở, quát lớn: "Hương Ngọc Sơn, nếu Khấu Trọng hôm nay không chết, chắc chắn sẽ lấy mạng của ngươi để tế vong hồn Tổ tỷ..."

Đôn Dục Cốc quát trả lại: "Chết đến nơi mà còn khẩu xuất cuồng ngôn."

Hiệt Lợi đang định hạ lệnh, phía đông bắc chợt có tiếng vó ngựa từ xa vọng đến, chỉ nghe vó ngựa cũng biết chắc chắn có trên ngàn người.

Phía Hiệt Lợi tất cả đều biến sắc.

- o O o -